Dosarul nr. 1r-812/25 Judecătoria Chișinău (sediul Buiucani)
1-25026645-02-1r-14072025 Judecător: Verginia BALTAG

D E C I Z I E
în numele Legii

28 ianuarie 2026 **mun. Chișinău**

COLEGIUL PENAL AL CURŢII DE APEL CENTRU
Având în componența sa:
Președintele ședinței: Eugeniu BEȘELEA
Judecători: Ion BULHAC și Vitalie BUDECI

a examinat în ordine de recurs, în ședință de judecată, fără prezența părților, recursul declarat de acuzatorul de stat, Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, adoptate în cauza penală de învinuire a lui

> **GÎNCU Vadim *******, IDNP *****, a.n. *****originar din mun. Chișinău și domiciliat în mun. Chișinău *****cetățean al Republicii Moldova, neoficial angajat în câmpul muncii, studii medii de specialitate, supus militar, celibatar, mama și tata la întreținere, cu antecedente penale, la evidența medicului narcolog, la evidența medicului psihiatru nu se află, fără dizabilități, titluri speciale, grade de calificare și distincții de stat,

în comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal al Republicii Moldova.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:
Judecarea cauzei penale în prima instanță de la 27.02.2025 – 20.05.2025;
Judecarea recursului la Curtea de Apel Centru de la 14.07.2025 – 28.01.2026.
Procedura de notificare a părților a fost executată.

Asupra recursului declarat de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru –

C O N S T A T Ă:

Soluția și argumentele instanței de fond:

1. *Prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025,* ***GÎNCU Vadim*** ***** a fost recunoscut vinovat în săvârșirea infracțiunii prevăzute art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal şi în baza acestei Legi i-a fost stabilită o pedeapsa cu închisoarea pe un termen de 1 (unu) an, cu executare pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a exercita o anumită activitate ce ține de circulația drogurilor, etnobotanicilor sau analogilor acestora și medicamentelor ce conțin asemenea substanțe pe un termen de 5 (cinci) ani.

Termenul executării pedepsei cu închisoarea de calculat din data de 20.05.2025. A fost inclus în termenul de pedeapsă stabilit, timpul aflării inculpatului în stare de reținere și arestare preventivă în perioada 20.02.2025- 20.05.2025, calculându-se o zi pentru o zi. A fost prelungit lui GÎNCU Vadim ***** măsura preventivă arestarea preventivă, în scopul asigurării executării sentinței până la devenirea definitivă a sentinței.

Cheltuielile de judecată în mărime de 2800 lei (două mii opt sute) lei, au fost trecute în contul statului.

Corpurile delicte: 2 tuburi din polimer, o țigară electronică și substanța solidă cu aspect de cristale care conform raportului de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R1346 din 21.08.2024, conține mephedrone cu masa de 0,237g., PVP cu masa de 0,797g., PVP cu masa de 1,483g., care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante, toate acestea ambalate în 4 pachete de hârtie sigilate cu impresiunea de ștampilă „Expert judiciar 034 CTCEJ, recunoscute și transmise spre păstrare în camera de păstrare a IP Centru prin ordonanța din 25.11.2025, urmează a fi nimicite, după definitivarea sentinței.

2. *Pentru a se pronunța, instanța de fond a constatat că*, ***GÎNCU Vadim*** *****, în circumstanțe necunoscute a dobândit droguri în proporții deosebit de mari, pe care le-a păstrat asupra sa, fără scop de înstrăinare până la 12.04.2024. Fapta lui GÎNCU Vadim a fost săvârșită în următoarele circumstanțe: la 12.04.2024 aproximativ la ora 10:00 min., de către angajații SPC al DPC al INSP al IGP, în persoana BUCIUȘCEAN Dumitru şi MORARU Mihail, fiind depistat GÎNCU Vadim ***** pe Șoseaua Hâncești nr. 130, mun. Chișinău, care avea un comportament suspect, a fost condus la Inspectoratul de Poliție Centru al Direcției de Poliție mun. Chișinău, unde de la acesta au fost ridicate 5 pachețele de polimer de tip zip-lock. Potrivit raportului de constatare tennico-științifică nr. 34/12/-R-1346 din 14.05.2024 s-a constatat că: -substanța solidă sub formă de cristale, de culoare albă, ce se afla într-un pachet de polimer, conține mephedrone (4-methylmethcathinone, 4-MMC), care se atribuie la categoria substanțelor psihotrope, cu masa de 0,237g. -substanța solidă sub formă de cristale, de culoare gălbuie, ce se afla într-un pachet de polimer, conține mephedrone (4-methylmethcathinone, 4-MMC) şi substanță stupefiantă PVP (a-pirrolidinovalerophenone), cu masa de 0,797g, -substanța solidă sub formă de cristale, de culoare roz, şi substanța solidă sub formă de cristale de culoare alba, ce se afla într-un pachet de polimer, conține PVP (a- pirrolidinovalerophenone), care se atribuie la categoria substanțelor stupefiante, cu masa de 1,483g.

În conformitate cu Lista substanțelor stupefiante, psihotrope şi a plantelor care conțin astfel de substanțe, depistate în trafic ilicit, precum şi cantitățile acestora, aprobată prin Hotărârea Guvernului nr. 79 din 23.01.2006, cantitatea de 1,483 g de substanță PVP (pct. 148) constituie cantități deosebit de mari, mephedrone (4-methylmethcathinone, 4-MMC)

cu masa de masa de 0,237g se atribuie la cantități mari, totodată amestecul de mephedrone și PVP (a-pirrolidinovalerophenone), cu masa de 0,797g nu poate fi încadrată la o anumită masă, or nu se include în definiția dată de pct. 2 din Nota la anexă.

Astfel, GÎNCU Vadim ***** prin acțiunile sale intenționate, a săvârșit infracțiunea prevăzută la art.217 alin.(4) lit b) Cod penal, cu indicii de calificare: „*păstrarea drogurilor, săvârșite în proporții deosebit de mari fără scop de înstrăinare.”*

3. În ședința de judecată, până la începerea cercetării judecătorești, inculpatul GÎNCU Vadim *****, fiind asistat de apărătorul său, avocata FRECAUȚAN Marina, a înaintat cererea privind examinarea cauzei penale în baza prevederilor art.364/1 Cod procedură penală, solicitând ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, pe motiv că, înțelege în ce este învinuit și recunoaște integral vinovăția în cele încriminate.

Instanța de judecată, analizând cererea inculpatului, constatând că din probele administrate în cursul urmăririi penale, care sunt concludente, pertinente și utile, rezultă că faptele inculpatului sunt stabilite, precum și că sunt suficiente date cu privire la persoana inculpatului pentru a permite stabilirea unei pedepse, prin încheierea judecătorească din 08.05.2025 a dispus admiterea cererii inculpatului cu privire la judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

Prin urmare, instanța de fond a examinat cauza penală în procedură simplificată în baza art.364/1 Cod de procedură penală, în baza probelor administrate în faza de urmărire penală.

4. *Împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025 a declarat recurs acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea parțială a Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, pronunțată în cauza penală de învinuire a lui GÎNCU Vadim, pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, în partea ce ține de stabilirea pedepsei și respingerea încasării cheltuielilor judiciare, cu trimiterea cauzei penale de învinuire a lui GÎNCU Vadim în comiterea infracțiunii incriminate de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, la rejudecare de către instanța de fond, în alt complet de judecată. În rest, Sentința Judecătoriei Chișinău, (sediul Buiucani) din 20 mai 2025, să fie menținută fără modificări.*

În motivarea cerințelor sale, acuzarea consideră că prima instanță în raport cu circumstanțele cauzei nu a analizat pe deplin toate circumstanțele și nu a ținut cont de circumstanțele importante pentru soluționarea acestei cauze, exprimându-și dezacordul cu sentința pronunțată doar în partea ce tine de aplicarea pedepsei penale, pe care o consideră a fi una prea blândă.

Indică acuzatorul de stat că, instanța de judecată a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă și anume de 1 an închisoare, și prin aceasta nu a acordat deplină eficiență prevederilor art.6, 7, 61, 75 Cod penal, ignorând astfel criteriile generale de individualizare a pedepsei penale. În corespundere cu prevederile art.7 alin.(1) Cod penal, la aplicarea legii

penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală. Potrivit art.61 Cod penal, pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală și un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârșit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cît şi a altor persoane. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui. proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale. adică a drepturilor şi intereselor victimei, statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune. Pedeapsa este echitabilă şi atunci când este capabilă de a contribui la realizarea altor scopuri ale pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea comiterii de noi infracțiuni atât de către condamnat, cât şi de alte persoane, or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea şi nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului şi nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Notează că la stabilirea pedepsei instanța de judecată a specificat prevederile art.75 alin.(1) Cod penal, potrivit cărora persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La fel, la stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată a ținut cont de gravitatea infracțiunilor săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia. Cu toate că instanța corect a încadrat acțiunile inculpatului GÎNCU Vadim la stabilirea pedepsei. aceasta a aplicat o pedeapsă prea blândă.

Astfel, instanța de judecată la individualizarea pedepsei nu a ținut cont în principal de gravitatea infracțiunii, de persoana celui vinovat şi de influența pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului. Infracțiunea prevăzută la art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, în coroborare cu art.16 alin.(4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

În aceeași ordine de idei, precizează că inculpatul a fost anterior condamnat prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 17 mai 2024. în baza art.217 alin.(2) si art.217 alin.(2) Cod penal la o pedeapsă definitivă sub formă de amendă penală în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 30000 lei. Prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 18 aprilie 2024, în baza art. 217 alin.(3) lit.c) și art.186 alin.(2) lit.b), c), d) Cod penal la o pedeapsă definitivă sub formă închisoare pe un termen de 3 ani și 6 luni, executarea pedepsei fiind suspendată pe un termen de probă de 3 ani. Prin Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 26 martie 2025 a fost condamnat în baza art.217 alin.(2) Cod penal la o pedeapsă sub formă de 6 luni închisoare (contestată cu apel). Totodată, pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) se află și alte

cauze penale de învinuire a acestuia de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217/1 alin.(4) Cod penal.

Acuzarea consideră că blândețea pedepsei este o atitudine contrară scopului procesului penal, generează în comunitate un sentiment acut de insecuritate şi creează percepția periculoasă pentru statul de drept, că în față unor conduite de genul menționate supra, autoritățile statului nu au o reacție fermă, menită să le înlăture, iar infractorii vor deveni încrezători în aceea că vor fi pedepsiți mai blând pentru infracțiunile de genul celor imputate lor. în temeiul acelorași raționamente, acuzarea consideră că în privința inculpatului GÎNCU Vadim urmează a-i fi stabilită o pedeapsă proporțională riscurilor pe care le prezintă acesta pentru societate, or, aplicarea unei pedepse prea blânde, va favoriza comiterea pe viitor de către ultimul a unor asemenea infracțiunii, fiind convins că fapta comisă de el este o normalitate.

Subsecvent, invocă acuzarea că instanța a dispus trecerea cheltuielilor judiciare, în contul statului motivând că instanța a constatat temeiuri rezonabile de eliberare a inculpatului de la plata cheltuielilor judiciare, or, apărarea a prezentat certificatele de dizabilitate a părinților, acesta fiind unicul copil şi unicul întreținător al familiei, iar suma de 2800 lei ar putea pune în dificultate inculpatul şi poate cauza lipsuri părinților acestuia.

Prin urmare, remarcă că, potrivit art.227 alin.(1) şi alin.(2) pct.5) Cod de procedură penală, cheltuieli judiciare sânt cheltuielile suportate potrivit legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, iar printre cheltuielile judiciare se regăsesc şi sumele cheltuite în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Dispoziția de la art.227 alin.(3) Cod de procedură penală, este o normă generală şi nu obligă statul să suporte cheltuieli, ci să le achite la momentul necesar pentru a facilita operativitatea acțiunilor organului de urmărire penală și pentru a nu condiționa termenul rezonabil prin încasarea cheltuielilor judiciare în proces. La stabilirea vinovăției inculpatului, acestuia îi revine obligația de a plăti toate cheltuielile efectuate de către stat, de la începutul urmăririi penale și până la punerea în executare a hotărârii de condamnare. În conformitate cu art.143 Cod de procedură penală, expertiza judiciară se dispune şi se efectuează, în mod obligatoriu pentru constatarea altor cazuri când prin alte probe nu poate fi stabilit adevărul în cauză. În această ordine de idei, remarcă că pentru a determina dacă anumite substanțe reprezintă droguri, etnobotanice sau analogii acestora şi dacă infracțiunea comisă cade în sfera ilicitului penal sau nu, a fost necesară efectuarea expertizei chimice, or, prin alte probe nu era posibil de demonstrat aceste circumstanțe.

Astfel, expertiza judiciară se dispune în cazurile în care pentru constatarea, clarificarea sau evaluarea circumstanțelor ce pot avea importanță probatorie pentru cauza penală sânt necesare cunoștințe specializate în domeniul științei, tehnicii, artei, meșteșugului sau în alte domenii şi în acest sens fiind întocmit raportul de constatare tennico-ştiințifică nr. 34/12/-R-1346 din 14.05.2024, în sumă totală de 2800 lei.

În temeiul art.229 alin.(2) şi alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul să recupereze cheltuielile judiciare, cu excepția sumelor plătite interpreților, traducătorilor, precum şi apărătorilor în cazul asigurării inculpatului cu avocat care acordă asistență juridică garantată de stat, atunci când aceasta o cer interesele justiției şi condamnatul nu dispune de mijloacele necesare. Achitarea cheltuielilor judiciare poate fi

suportată şi de condamnatul care a fost eliberat de pedeapsă sau căruia i-a fost aplicată pedeapsă, precum şi de persoana în privința căreia urmărirea penală a fost încetată pe temeiuri de nereabilitare. Instanța poate elibera de plata cheltuielilor judiciare, total sau parțial, condamnatul sau persoana care trebuie să suporte cheltuielile judiciare în caz de insolvabilitate a acestora sau dacă plata cheltuielilor judiciare poate influenta substanțial asupra situației materiale a persoanelor care se află la întreținerea lor. În acest sens, remarcă că de către partea apărării nu au fost prezentate careva probe referitor la situația materială precară a inculpatului, nefiind demonstrat că plata cheltuielilor judiciare în sumă de 2800 lei va influența substanțial asupra situației materiale a acestuia si a persoanelor care se află la întreținerea lui.

Subsecvent, cererea de încasare a cheltuielilor judiciare în sumă de 2800 lei, avansate şi achitate din contul bugetului alocat de către stat pentru efectuarea expertizei judiciare, cu întocmirea raportului de expertiză judiciară menționat anterior, din contul inculpatului GÎNCU Vadim, este una justificată și întemeiată, or, aceste cheltuieli au fost necesare în cadrul urmăririi penale pentru a demonstra sau nega vinovăția ultimului, una din probele de bază fiind raportul de expertiză judiciară precitat, iar aflarea adevărului în procesul penal se face pe bază de probe. Fără probe nu poate exista o condamnare a unei persoane pentru săvârșirea unei infracțiuni. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reiterat în numeroase cazuri obligația statului referitoare la investigarea minuțioasă şi rezultativă a oricărui fapt pretins a fi infracțional, impunând în mod implicit existența unei investigații efective oficiale.

Indică acuzarea că, instanța de apel urmează să rețină că raportul de expertiză judiciară a fost efectuată in cadrul cauzei penale, în care instanța de fond urma a constatat vinovăția lui GÎNCU Vadim de comiterea infracțiunilor prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, şi prin urmare să admită solicitarea procurorului de a dispune ca inculpatul să recupereze cheltuielile judiciare, nefiind stabilite careva circumstanțe de eliberare a acestora de la plata cheltuielilor judiciare, prevăzute la art.229 alin.(3) Cod de procedură penală, or, aceste cheltuieli pot fi recuperate de la condamnat, după condamnarea acestuia.

În concluzie, în vederea restabilirii echității sociale, consideră că inculpatului GÎNCU urmează să îi fie aplicată o sancțiune penală în conformitate cu limitele prevăzute de norma stipulată la art.217 alin.(4) lit.b) şi art.80/1 Cod penal, şi anume: să-i fie stabilită o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani şi 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita anumite activități legate de gestionarea drogurilor, etnobotanicelor sau analoagelor lor pe un termen de 5 ani. În temeiul art.84 alin.(4) Cod penal, prin concurs de infracțiuni, a adăuga parțial la pe stabilită, partea neexecutată a pedepsei stabilite prin Sentința Judecătoriei Chișinău, (sediul Buiucani) din 18 aprilie 2024, în baza art.217 alin.(3) lit.c) şi art.186 alin.(2) lit.b), c), d) Cod penal, sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani şi 6 luni, executarea pedepsei fiind suspendată pe un termen de probă de 3 ani şi a-i stabili lui GÎNCU Vadim o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 4 ani şi 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau exercita anumite activități legate de gestionarea drogurilor, etnobotanicelor sau analoagelor lor pe un termen de 5 ani. A încasa din contul inculpatului în beneficiul statului cheltuieli

judiciare în sumă totală de 2800 lei, avansate pentru efectuarea expertizei chimice - raportul de constatare tennico-ştiinţifică nr. 34/12/- R-1346 din 14.05.2024.

În continuare, acuzarea consideră că, aplicarea unei asemenea pedepse ar contribui la maximum la corectarea şi reeducarea inculpatului, îl va reține de la comiterea unor infracțiuni similare, îl va determina ca pe viitor să adopte un mod corect de viață în societate şi va conştientiza gravitatea şi consecinţele faptei incriminate or, în cazul aplicării unei altei pedepsei decât cele solicitate, va condiționa pe viitor încurajarea de comitere a unor infracțiuni similare.

5. ***Procedura de notificare a părților a fost executată.***

În conformitate cu art.3 alin.(1) Cod de procedură penală, în desfășurarea procesului penal se aplică legea care este în vigoare în timpul urmăririi penale sau al judecării cauzei în instanța judecătorească.

La judecarea recursului, Colegiul Penal reieșind din modificările operate prin Legea nr.245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), în temeiul art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală (în redacția Legii nr.245 din 31.07.2023 „pentru modificarea unor acte normative (modificarea Codului de procedură penală și a Codului contravențional", în vigoare din 22.08.2023), Colegiul Penal a dispus examinarea cauzei penale în ordine de recurs, în lipsa părților, fiindu-le comunicat acestora despre data, ora și locul examinării cauzei penale și cu acordarea dreptului depunerii referinței.

Astfel, procurorul, avocatul și inculpatul au fost înștiințați legal despre data examinării recursului și despre faptul că sunt în drept să depună prin intermediul Secției monitorizare și relații publice a Curții de Apel Centru, referințe.

Respectiv, ținând cont de faptul că participanții la proces au fost înștiințați despre data examinării recursului și depunerii referinței fiind astfel întreprinse toate măsurile necesare în vederea respectării prevederilor art.391 Cod de procedură penală privind citarea participanților la proces, și ținând cont de faptul că, spața deferită justiției nu reprezintă o cauză de un interes deosebit pentru jurisprudență care ar impune prezența părților nemijlocit în ședință de judecată, prin prisma dispoziției generale din art.447 alin.(1), (2) Cod de procedură penală, a procedat la examinarea cauzei fără prezența părților, dar cu acordarea dreptului participanților la proces de a depune referințe.

Aprecierea instanței de recurs:

6. Examinând sentința atacată prin prisma motivelor de recurs formulate, cercetând materialele cauzei penale, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru consideră necesar *de a admite recursul declarat de acuzatorul de stat, Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, casarea parțială a Sentinței atacate în partea individualizării pedepsei penale și cheltuielilor judiciare, și remite cauza în vederea rejudecării în prima instanță, într-un alt complet de judecată, reieșind din considerentele ce succed.*

7. În conformitate cu art.437 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, (1) Pot fi atacate cu recurs: *1/4) sentințele pronunțate în procedura pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală.*

Instanța de recurs notează că temeiurile pentru recursul împotriva hotărârilor judecătorești pentru care nu este prevăzută calea de atac apelul sunt stabilite exhaustiv conform art.444 Cod de procedură penală și urmăresc scopul reparării erorilor de drept comise de instanțele de fond.

Conform art.448 Cod de procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța verifică legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate pe baza materialului din dosarul cauzei şi a oricăror documente noi prezentate în instanța de recurs. (2) Instanța de recurs este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în recurs.

În particular, avându-se în vedere recursul, rațiunea şi finalitatea exercitării căii de atac, rezidă în înlăturarea erorilor admise de instanța ierarhic inferioară la etapa precedentă de judecare a cauzei, iar controlul judecătoresc pe care acesta îl declanșează, are un rol preventiv şi unul reparator.

Potrivit art.449 Cod procedură penală, (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: (1) Judecând recursul, instanța adoptă una din următoarele decizii: 1) respinge recursul*,* menținând hotărârea atacată, dacă: a) recursul este nefondat*;* b) recursul este depus peste termen; c) recursul este inadmisibil;2) *admite recursul, casând hotărârea, parțial* sau integral, și ia una din următoarele soluții: a) dispune achitarea persoanei sau încetarea procesului penal în cazurile prevăzute de prezentul cod; b) rejudecă cauza cu adoptarea unei noi hotărâri, dacă prin aceasta nu se agravează situația inculpatului; c) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond dacă este necesară administrarea de probe suplimentare; *d) dispune rejudecarea cauzei de către instanța de fond în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs*. (2) Adoptarea deciziei şi întocmirea acesteia se efectuează în conformitate cu prevederile art.417 şi 418, care se aplică în mod corespunzător. (3) Trimiterea la rejudecare a cauzei poate fi dispusă o singură dată. În cazul în care după rejudecarea cauzei eroarea judiciară nu a fost corectată de instanța de fond, instanța de recurs înlătură omisiunile la judecarea recursului.

Potrivit art.425 Cod de procedură penală, instanța de recurs, soluționând cauza, nu poate crea o situație mai gravă pentru persoana în favoarea căreia a fost declarat recurs.

Prin urmare, instanța de recurs poate să intervină în soluția instanței de fond, inclusiv şi să o caseze, atunci când se constată comiterea erorilor de drept, care au dus la adoptarea unei hotărâri neîntemeiate, totodată, verificându-se dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată şi dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal şi material.

În conformitate cu art.436 Cod procedură penală, *(1) Procedura de rejudecare a cauzei după casarea hotărârii în recurs se desfășoară conform regulilor generale pentru examinarea ei. (2) Pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sânt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului.*

În conformitate cu art.384 alin.(3) Cod de procedură penală, *sentința instanței de judecată trebuie să fie legală, întemeiată și motivată.*

Conform art.385 alin.(1) pct.1)-4) Cod de procedură penală, *la adoptarea sentinței, instanța de judecată soluționează chestiunile dacă a avut loc fapta de săvârşirea căreia este învinuit inculpatul, dacă această faptă a fost săvârşit de inculpat, dacă fapta întruneşte elementele infracțiunii şi de care anume lege penală este prevăzută ea, dacă inculpatul este vinovat de săvârşirea acestei infracțiuni.*

Potrivit art.394 alin.(1) pct.1) și 2) Cod de procedură penală, *partea descriptivă a sentinței de condamnare trebuie să cuprindă descrierea faptei criminale, considerată ca fiind dovedită, indicându-se locul, timpul, modul săvârşirii ei, forma şi gradul de vinovăție, motivele şi consecințele infracțiunii, probele pe care se întemeiată concluziile instanței de judecată și motivele pentru care instanța a respins alte probe.*

Art.1 Cod de procedură penală, stipulează că, „*procesul penal reprezintă activitatea organelor de urmărire penală şi a instanțelor judecătoreşti cu participarea părților în proces şi a altor persoane, desfăşurată în conformitate cu prevederile Codului de Procedură Penală, având drept scop protejarea persoanei, societății şi statului de infracțiuni, precum şi protejarea persoanei şi societății de faptele ilegale ale persoanelor cu funcții de răspundere în activitatea lor legată de cercetarea infracțiunilor presupuse sau săvârşite, astfel ca orice persoană care a săvârşit o infracțiune să fie pedepsită potrivit vinovăției sale şi nici o persoană nevinovată să nu fie trasă la răspundere penală şi condamnată”.*

Dispozițiile art.1 alin.(3) Cod de procedură penală, *prevăd că organele de urmărire penală şi instanțele judecătoreşti în cursul procesului sunt obligate să activeze în aşa mod încât nici o persoană să nu fie neîntemeiat bănuită, învinuită sau condamnată şi ca nici o persoană să nu fie supusă în mod arbitrar sau fără necesitate măsurilor procesuale de constrângere ori să nu fie victima încălcării altor drepturi fundamentale.*

Potrivit prevederilor art.7 Cod procedură penală „*Procesul penal se desfăşoară în strictă conformitate cu principiile şi normele unanim recunoscute ale dreptului internațional, cu tratatele internaționale la care Republica Moldova este parte, cu prevederile Constituției Republicii Moldova şi ale prezentului cod”.*

Conform art.6 par.1) al Convenției Europene a Drepturilor Omului, orice persoană are dreptul la judecarea cauzei sale în mod echitabil, în mod public şi în termen rezonabil, de către o instanță independentă şi imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor şi obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei şi publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia, în interesul moralității, a ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.

8. Potrivit textul recursului înaintat de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, se invocă că instanța de fond nejustificat a stabilit pedeapsa inculpatului sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, care este una prea blândă, nu corespunde cu gravitatea

infracțiunii săvârșite, cu consecințele survenite în rezultatul comiterii infracțiunii, cu rezonanța socială a acesteia, și nu este echitabilă în coraport cu valorile sociale lezate iar în astfel de circumstanțe, prin aplicarea unei pedepse prea blânde nu se va atinge scopul pedepsei penale și anume corectarea inculpatului și prevenirea comiterii de noi infracțiuni.

Analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că acesta își găsește confirmarea la judecarea recursului declarat, existând motive temeinice de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârii contestate, din care considerente instanța de recurs se va expune în limitele solicitărilor formulate de către recurent.

Potrivit art.444 alin.(1) pct.9) Cod de procedură penală, *hotărârile judecătoreşti pot fi supuse recursului* ***pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond****, în cazurile când s-au aplicat pedepse în alte limite decât cele prevăzute de lege sau* ***greșit individualizate în raport cu prevederile capitolului VII din Partea generală a Codului penal****.*

Instanța de recurs constată că recurentul este de acord cu starea de fapt stabilită de instanța de fond, precum și cu încadrarea juridică a acțiunilor reținute în sarcina inculpatului, iar sentința instanței de fond este criticată în partea stabilirii și individualizării pedepsei, *in concreto* în partea aplicării pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 1 an.

9. Astfel, Colegiul consideră în speță că recursul declarat de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, este întemeiat, considerent din care va admite recursul declarat împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, în baza art.449 alin.(1) pct.2) lit.d) Cod de procedură penală, potrivit căreia judecând recursul, instanța este în drept să-l admită, cu casarea parțială sau totală a hotărârii atacate şi dispunerea rejudecării cauzei de către aceiași instanță, în alt complet de judecată, inclusiv în cazul în care eroare judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Colegiul penal constată că la stabilirea și individualizarea pedepsei aplicate inculpatului, instanța de fond nu a ținut cont de prevederile art.75 Cod penal, potrivit căruia *persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracţiuni se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate şi în strictă conformitate cu dispoziţiile părţii generale*.

Colegiul reține că, potrivit conținutului recursului formulat de acuzatorul de stat, se invocă faptul că pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 1 an, aplicată inculpatului GÎNCU Vadim *****, nu se încadrează în limitele prevăzute de partea specială a Codului penal, iar în astfel de circumstanțe, prin aplicarea unei pedepse sub formă de închisoare în limita minimă stabilite de prevederile articolului imputat inculpatului, coroborate cu art.80/1 Cod penal, au fost încălcate normele imperative ale legii penale.

Prin urmare instanța de recurs ține să remarce faptul că la stabilirea modului, măsurii, categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată urma să țină cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, care face parte din categoria celor grave, de motivul acestuia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de

condițiile de viață ale familiei acesteia.

Aici, Colegiul penal notează că, în jurisprudența CEDO s-a statuat că dreptul de acces la o instanța acoperă şi dreptul de a introduce apel sau recurs, în măsura în care astfel de căi de atac sunt reglementate de legislație națională.

În conformitate cu art.2 din Protocolul nr.7 la Convenția Europeană pentru apărarea Drepturilor Omului şi a libertăților fundamentale, orice persoană declarată vinovată de o infracțiune de către un tribunal are dreptul să ceară examinarea declarației de vinovăție sau a condamnării de către o jurisdicție superioară. Exercitarea acestui drept, inclusiv motivele pentru care acesta poate fi exercitat, sunt reglementate de lege. Acest drept poate face obiectul unor excepții în cazul infracțiunilor minore, definite prin lege, sau când cel interesat a fost judecat în primă instanță de către cea mai înaltă jurisdicție ori a fost declarat vinovat şi condamnat ca urmare a unui recurs împotriva achitării sale.

În jurisprudența CEDO, *în cauza Krombach vs Franța, 13 mai 1991*, Curtea a menționat că statele contractante dispun în principiu de o marjă largă de apreciere în determinarea exercitării dreptului stabilit de articolul 2 al Protocolului 7 la Convenție. Astfel, rejudecarea de către o instanță superioară a condamnării ori a pedepsei aplicate poate implica ambele aspecte, atât fondul cauzei, cât şi chestiunile de drept, ori limitată numai la examinarea dreptului. Totuși, orice restricție conținută în legislație națională ce ține de dreptul la rejudecarea cauzei menționată în acest articol trebuie, prin analogie cu dreptul de acces la un tribunal conținut în articolul 6 paragraf 1 din Convenție, să urmărească un scop legitim şi să nu pună în discuție însăși esența acestui drept.

Conform art.7 alin.(1) Cod penal, *la aplicarea legii penale se ține cont de caracterul şi gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârşite, de persoana celui vinovat şi de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea penală*.

Conform art.61 alin.(1)-(2) Cod penal, *pedeapsa penală este o măsură de constrângere statală şi un mijloc de corectare şi reeducare a condamnatului ce se aplică de instanțele de judecată, în numele legii, persoanelor care au săvârşit infracțiuni, cauzând anumite lipsuri şi restricții drepturilor lor. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului, precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât şi a altor persoane. Executarea pedepsei nu trebuie să cauzeze suferințe fizice şi nici să înjosească demnitatea persoanei condamnate*. Colegiul penal reține că, individualizarea pedepsei este un proces personal – rezultat al propriei convingeri al instanței de judecată, ce nu trebuie conceput ca fiind un proces arbitrar, subiectiv, el implicând obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară și suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale și pedepsei penale.

Conform art.75 alin.(1)-(2) Cod penal, *persoanei recunoscute vinovate de săvârşirea unei infracțiunii i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea specială a prezentului cod şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a prezentului cod. La stabilirea categoriei şi termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârşite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează ori agravează răspunderea, de influenta pedepsei aplicate asupra corectării şi reeducării vinovatului, precum şi de condițiile de viață ale familiei acestuia.*

În cazul alternativelor de pedeapsă prevăzute pentru infracţiunea săvârşită, pedeapsa cu închisoare are un caracter excepţional şi se aplică atunci când gravitatea infracţiunii şi personalitatea infractorului fac necesară aplicarea pedepsei cu închisoare, iar o altă pedeapsă este insuficientă şi nu şi-ar atinge scopul. O pedeapsă mai aspră, din numărul celor alternative prevăzute pentru săvârşirea infracţiunii, se stabileşte numai în cazul în care o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menţionate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei. Caracterul excepţional la aplicarea pedepsei cu închisoare urmează a fi argumentat de către instanţa de judecată.

La stabilirea pedepsei și mărimea acesteia urmează a ține cont de criteriile de individualizare a pedepsei. Prin criteriile de individualizare a pedepsei se înțeleg cerințele de care instanța de judecată este obligată să se conducă în procesul stabilirii pedepsei şi la aplicarea ei persoanei vinovate de săvârșirea infracțiunii. Individualizarea pedepsei constă în obligațiunea instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi a pedepsei penale. Pedeapsa este echitabilă, când ea impune infractorului lipsuri şi restricții ale drepturilor lui, proporționale cu gravitatea infracțiunii săvârșite şi este suficientă pentru restabilirea echității sociale, adică a drepturilor şi intereselor victimei (în cazurile când există), statului şi întregii societăți, perturbate prin infracțiune.

Pentru stabilirea unei pedepse echitabile, instanțele de judecată trebuie să studieze multilateral, în deplină măsură şi obiectiv, toate circumstanțele şi datele care caracterizează atât negativ, cât şi pozitiv persoana inculpatului şi care au o importanță esențială pentru stabilirea categoriei şi mărimii pedepsei.

Colegiul penal menționează că, pedeapsa penală este *echitabilă* atunci când este capabilă de a contribui la realizarea scopurilor pedepsei penale, cum ar fi corectarea condamnatului şi prevenirea săvârșirii de noi infracțiunii atât de către condamnat, precum şi de alte persoane or, practica judiciară demonstrează că, o pedeapsă prea aspră generează apariția unor sentimente de nedreptate, jignire, înrăire şi de neîncredere în lege, fapt ce poate duce la consecințe contrare scopului urmărit. *Legalitatea* pedepsei impune instanței obligația de a stabili pedeapsa în limitele fixate în Partea specială a Codului penal şi în strictă conformitate cu dispozițiile Părții generale a Codului penal. *Individualizarea* pedepsei constă în obligația instanței de a stabili măsura pedepsei concrete infractorului, necesară şi suficientă pentru realizarea scopurilor legii penale şi pedepsei penale.

Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului trebuie să fie capabilă să restabilească echitatea socială şi să realizeze scopurile legii penale şi pedepsei penale, în strictă conformitate cu dispozițiile părții generale a Codului penal şi stabilirea pedepsei în limitele fixate în partea specială.

La stabilirea cuantumului pedepsei și, îndeosebi, la individualizarea executării pedepsei trebuie de ținut cont de scopurile pedepsei stipulate în art.61 Cod penal. Legea penală stabilește următoarele scopuri: restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. Corectarea condamnatului, ca scop al pedepsei penale, presupune conștientizarea de către infractor a celor săvârșite şi reîntoarcerea, reîncadrarea lui în activitatea societății. El trebuie convins că respectarea legii penale este o

necesitate și că numai prin respectarea legii el va putea evita aplicarea şi executarea altor pedepse.

10. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului GÎNCU Vadim *****, nu este corect individualizată, nu este proporțională cu gravitatea infracțiunii săvârșite, şi nu poate atinge scopul pedepsei penale, considerent din care urmează să fie casată în partea ce ține de categoria şi termenul pedepsei stabilite.

Colegiul reține că infracțiunea prevăzută de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal, prevedea pedeapsă cu închisoare pe un termen de la 1 la 6 ani cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate pe un termen de la 2 la 5 ani. În această ordine de idei, instanța de recurs stabilește că infracțiunea comisă de către GÎNCU Vadim *****, în conformitate cu prevederile art.16 alin.(4) Cod penal, face parte din categoria infracțiunilor grave.

Sub imperiul normelor enunțate, se reține, corectarea și reeducarea condamnaților constă în extirparea mobilurilor negative din conștiința lor, mobiluri care au determinat săvârșirea infracțiunii. Pedeapsa inechitabilă poate fi doar un mijloc de reprimare cauzând noi suferințe, corespunzător neatingând scopul de corectare și reeducare, ci de generare a mobilurilor negative. Atingerea scopurilor pedepsei de corectare și reeducare a infractorului, de prevenire a săvârșirii noilor infracțiuni, atât din partea condamnatului, cât și din partea altor persoane, se realizează strict prin individualizarea ei.

Deci, revenind la criteriile de individualizare, categoria şi termenul pedepsei ce urmează a fi stabilită inculpatului, instanța de recurs consideră ca fiind relevante prevederile art.6, 7, 61, 75, 78 alin.(3) Cod penal, precum şi gravitatea infracțiunii săvârșite de inculpat, prevăzută de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal care se califică ca o infracțiune gravă, comisă cu intenție.

În acest context, cu referire la personalitatea inculpatului, Colegiul penal constată că GÎNCU Vadim ***** a recunoscut vina integral și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală recunoscute și acceptate de el.

În conformitate cu art.80/1 alin.(1) Cod penal, în cazul în care *inculpatul a recunoscut săvârşirea faptelor indicate în rechizitoriu şi a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare*.

În temeiul art.80/1 alin.(2) Cod penal, în cazul în care inculpatul a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu pentru infracțiunile prevăzute la art.181/1–182, 239–240, 242/1, 242/2, 256, art.264 alin.(2), (4), (6), art.264/1, 324–335/1, 370 și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, acesta beneficiază de reducerea cu o pătrime doar a limitei maxime de pedeapsă prevăzute în Partea specială a prezentului cod în cazul pedepsei cu amendă, cu muncă neremunerată în folosul comunității sau cu închisoare – circumstanțe de fapt care nu se constată în prezentul proces.

Potrivit revendicării Colegiul reține că inculpatul GÎNCU Vadim ***** anterior a fost judecat și anume prin:

- Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 17 mai 2024 în baza art.217

alin.(2) si art.217 alin.(2) Cod penal la o pedeapsă definitivă sub formă de amendă penală în mărime de 600 unități convenționale, ceea ce constituie suma de 30 000 lei,

- Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 18 aprilie 2024 în baza art.217 alin.(3) lit.c) si art.186 alin (2) lit.b) c) d) Cod penal, la o pedeapsă definitivă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani si 6 luni, executarea pedepsei fiind suspendată pe un termen de probă de 3 ani:

- Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) din 26 martie 2025 în baza art.217 alin.(2) Cod penal, la o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 6 luni închisoare (contestată cu apel).

Totodată, se atestă că pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) se află si alte cauze penale de învinuire a acestuia de comiterea infracțiunii incriminate la art.217/1 alin.(4) Cod penal.

Circumstanțe ce atenuează și agravează răspunderea penală, conform art.76 și art.77 Cod penal în privința lui GÎNCU Vadim ***** nu au stabilite

Prin urmare Colegiul penal reține că deși, inculpatul GÎNCU Vadim ***** a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, ținând cont de circumstanțele cauzei, instanța nu a apreciat corect gradul de pericol social al faptei comise de către inculpat.

11. Astfel, Colegiul penal, analizând personalitatea inculpatului GÎNCU Vadim *****, constată că acesta manifestă un grad sporit de pericol social și o atitudine de indiferență față de valorile protejate de legea penală. Inculpatul nu se află la prima abatere de ordin penal, anterior fiind condamnat pentru infracțiuni similare, fiindu-i aplicate şi pedepse non-privative de libertate cum ar fi amenda, precum şi instituția suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoarea, circumstanță care indică la faptul că acesta nu a înțeles pericolul social al faptelor săvârșite, ceea ce indică la lipsa corijării din partea acestuia. Această recidivă denotă faptul că sancțiunile anterioare nu au produs efectul scontat de reeducare și prevenție, iar conduita ulterioară demonstrează lipsa unui proces real de conștientizare a gravității faptelor comise.

În acest context, Colegiul penal consideră că pedeapsa stabilită de instanța de fond este vădit prea blândă și, prin urmare, inechitabilă atât în raport cu gravitatea faptei comise, cât și cu personalitatea inculpatului și riscurile sociale pe care acesta le prezintă.

Aplicarea unei pedepse necorespunzător de ușoare în astfel de circumstanțe nu doar că nu îndeplinește funcțiile prevăzute de legea penală – de reeducare, de protejare a ordinii de drept și de prevenire a săvârșirii de noi infracțiuni, dar poate genera, în percepția inculpatului, impresia că astfel de fapte nu atrag consecințe juridice serioase, încurajând comportamente similare în viitor. Prin urmare, în privința inculpatului GÎNCU Vadim *****, se impune stabilirea unei pedepse proporționale cu gradul de pericol social al faptei, cu antecedentele sale penale și cu lipsa efectului reeducativ al pedepselor anterioare, în vederea atingerii scopului preventiv și coercitiv al legii penale.

Verificând chestiunea individualizării pedepsei penale în privința inculpatului GÎNCU Vadim *****, Colegiul penal constată că instanța de fond nu a respectat în mod deplin cerințele legale privind stabilirea unei sancțiuni juste și proporționale. Astfel, deși inculpatul a mai fost anterior recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art.217 Cod penal, fiind sancționat cu amendă și cu închisoare cu suspendarea condiționată

a executării pedepsei, instanța de fond nu a analizat impactul acestor sancțiuni asupra comportamentului ulterior al inculpatului. Faptele ulterioare ale acestuia demonstrează în mod clar că pedepsele anterioare nu și-au atins scopul preventiv și reeducativ, inculpatul continuând să comită infracțiuni de aceeași natură. De asemenea, instanța de fond nu a ținut cont, în mod corespunzător, de personalitatea inculpatului, de comportamentul său anterior și de faptul că acesta a fost anterior în conflict cu legea penală. În pofida acestui istoric infracțional, instanța a aplicat o pedeapsă vădit prea blândă, fără a justifica în mod convingător această opțiune.

Prin urmare, Colegiul penal constată că pedeapsa stabilită de instanța de fond este prea blândă și nejustificată și impune reevaluarea acesteia, în scopul asigurării unei sancțiuni conforme cu principiile legalității, proporționalității și prevenirii recidivei, or potrivit personalității inculpatului se atestă că acesta este predispus şi în continuare să recidiveze şi este predispus la comiterea infracțiunilor legate de circulația ilegală a drogurilor, iar, inculpatul, nu şi-a revizuit comportamentul după săvârșirea infracțiunilor enumerate anterior şi a ignorat cerințele legale stabilite prin actele normative corespunzătoare.

La fel, la stabilirea pedepsei, se constată că instanța de judecată nu a luat în considerație că, criminalitatea creată de droguri, prin consecințele sale de ordin social, economic, medical, cultural şi politic, cauzează prejudicii considerabile nu numai intereselor de stat, dar şi celor ale societății, ale multor persoane particulare, atentează la viața şi sănătatea cetățenilor, influențează în mod demoralizator asupra conștiinței şi comportamentului oamenilor. Narcomania este un fenomen social periculos, care apare în rezultatul consumului intenționat, ilegal şi sistematic a stupefiantelor, asupra cărora se răspândesc măsurile de control juridic național şi internațional, determinând infectarea periodică sau cronică, dăunătoare persoanei, şi care este un clar pericol social. Combaterea traficului şi consumului de droguri a reprezentat şi reprezintă la nivel național o problemă socială complexă. în prezent, evoluția traficului şi consumului ilicit de droguri din Republica Moldova, reflectă o tendință ascendentă, evidențiată de numeroasele rețele de traficanți descoperite şi destrămate, cât şi de nivelul crescut al confiscărilor de droguri.

În speță, însă, din conținutul sentinței nu rezultă existența unor temeiuri suficiente care să justifice pedeapsa stabilită de instanța de judecată, iar instanța nu a prezentat argumente clare și convingătoare precum şi nu au fost stabilite careva circumstanțe excepționale sau alte circumstanțe care ar micșora esențial gravitatea faptei inculpatului. Partea descriptivă a sentinței este lipsită de o analiză detaliată a criteriilor relevante prevăzute de lege, ceea ce face imposibilă verificarea temeiniciei soluției adoptate sub acest aspect.

Prin urmare, aplicarea pedepsei de către instanța de fond apare ca fiind neargumentată și contrară scopurilor politicii penale, întrucât nu este justificată printr-o analiză temeinică a circumstanțelor concrete ale cauzei, a personalității inculpatului și a riscurilor sociale pe care acesta le prezintă, iar soluția adoptată nu reflectă exigențele privind individualizarea justă a pedepsei, or în opinia Colegiului penal pedeapsa penală aplicată sub formă de închisoare pe un termen de un an nu va fi în stare să atingă scopul pedepsei penale, să contribuie la restabilirea echității sociale, corectarea şi resocializarea condamnatului,

precum şi prevenirea săvârşirii de noi infracţiuni atât din partea condamnatului, cât şi a altor persoane, ţinând cont de modul de comportare a inculpatului şi atitudinea acestuia faţă de infracţiunile comise duc la concluzia, că pedeapsa mai blândă aplicată faţa de inculpat nu-şi va produce efectul şi nu va duce la corectarea şi reeducarea inculpatului.

Prin urmare, având în vedere ansamblul împrejurărilor cauzei, Colegiul penal constată că pedeapsa stabilită de instanța de fond, nu este echitabilă și nu este aptă să atingă scopurile prevăzute de legea penală, iar instanța de fond nu a motivat în mod riguros soluția privind aplicabilitatea anume a pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de un an, iar considerentele expuse în sentință, deși fac trimitere la personalitatea inculpatului și la circumstanțele concrete ale cauzei, nu sunt suficiente pentru a justifica o astfel de măsură de clemență. În lipsa unei analize detaliate și convingătoare, cuantumul pedepsei efectiv executabile apare ca fiind neproporțională cu gravitatea faptei și pericolul social al inculpatului, generând o aparență de inechitate, în contextul în care acesta are antecedente penale relevante, fiind anterior condamnat pentru infracțiuni de aceeași natură. Lipsa unei analize detaliate a istoricului infracțional al inculpatului creează incertitudine cu privire la raționamentul instanței, întrucât nu rezultă din sentință în baza căror criterii legale și factuale aceasta a considerat că inculpatul ar putea fi reeducat prin stabilirea pedepsei în cuantumul minim prevăzut de norma de incriminare. Iar în acest context, Colegiul ține să evidențieze că o pedeapsă prea blândă va fi apreciată ca o atitudine tolerantă din partea statului a comportamentului prejudiciabil și va diminua încrederea societății în eficacitatea și echitatea sistemului de justiție. Or, practica judiciară demonstrează că o pedeapsă prea blândă generează dispreț față de ea și nu este suficientă nici pentru corectarea infractorului și nici pentru prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni.

Prin urmare, Colegiul penal constată că pedeapsa aplicată de instanța de fond este nejustificat de blândă și impune reevaluarea individualizării acesteia, în scopul asigurării unei sancțiuni conforme cu principiile legalității, proporționalității și prevenirii recidivei.

Deci, Colegiul penal consideră că instanța de fond greșit și-a motivat soluția de individualizarea pedepsei în privința inculpatului și nu a pătruns în esența problemei de fapt și de drept. Astfel, discordanța între cele reținute de instanță și conținutul real al circumstanțelor cauzei, precum și ignorarea unor aspecte evidente, au avut drept consecință pronunțarea unei concluzii premature și greșit motivate în privința stabilirii și individualizării pedepsei inculpatului GÎNCU Vadim *****.

Prin prisma normelor citate mai sus dar și reieșind din faptul că, din cadrul legal precitat reiese indubitabil că, pentru a-și atinge scopul, o pedeapsă penală nu trebuie să fie retributivă, intimidatoare sau vindicativă, în sens că, aceasta nu trebuie privită ca *„prețul”* pe care trebuie să-l plătească persoana pentru fapta prejudiciabilă ci trebuie să reflecte un echilibru între gravitatea faptei prejudiciabile şi urmările ei, prin excluderea caracterului vindicativ al pedepsei, urmărindu-se ca partea vătămată şi statul să nu urmărească răzbunarea, ce ar genera altă răzbunare, prin încălcarea dreptului, ci realizarea dreptății, inclusiv prin prisma principiilor proporționalității și cel al echității.

12. În atare situație, reieșind din cele relevate Colegiul penal statuează asupra faptului că în cauza supusă judecării, la etapa examinării cauzei în prima instanță, instanța a individualizat eronat pedeapsa stabilită în privința inculpatului. Prin urmare, luând în

considerare legislația procesual penală, precum și jurisprudența CtEDO, în materie penală, care expres prevede că, obligația de motivare a hotărârilor judecătorești face parte din setul de garanții stabilit pentru existența unui proces echitabil, Colegiul penal reține că, sentința pronunțată de către instanța de fond este una nemotivată și neclar expusă, motiv care duce la casarea acesteia.

Subsecvent, instanța de recurs susține că, o hotărâre motivată demonstrează că părțile au fost auzite în cadrul procesului penal, oferă posibilitatea ca această hotărâre să poată fi verificată în cadrul căilor de atac şi oferă posibilitatea persoanelor interesate de a pregăti o cerere de apel sau recurs. (Suominen v. Finlandei § 37(2003), Kuznetsov şi alții v. Rusiei § 85. (2007)). În afară de aceasta, motivarea hotărârilor este un instrument important în asigurarea transparenței justiției şi existența unui control social asupra acesteia. (Hirvisaari v. Finlanda, § 30 (2001))

Colegiul penal statuează că, cercetând materialele cauzei penale, a constatat că, *instanța de fond la emiterea Sentinței nu a respectat întocmai prevederile legale, ignorând exigențele legii materiale și procesual-penale în partea motivării hotărârii, care face parte din setul de garanții subsecvente procesului echitabil.* Încălcările punctate în prezenta decizie determină incontestabil Colegiul penal să concluzioneze asupra necesității de a casa Sentința instanței de fond, cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată.

La rejudecarea cauzei penale instanța de fond urmează să individualizeze pedeapsa reieșind din prevederile art.75 Cod penal, prin aplicarea procedeului de adaptare a naturii şi cuantumului sancțiunii la infracțiunea săvârșită şi persoana infractorului, la aptitudinea acestuia de a se îndrepta sub influența pedepsei, cu aplicarea sancțiunii efective, proporționale şi convingătoare, să examineze cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv cu respectarea dreptului la un proces echitabil şi în dependență de probele acumulate, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată şi motivată, pronunțând-se asupra tuturor motivelor invocate de către participanții la proces.

13. *În continuare, Colegiul penal constată că Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025 a fost contestată de acuzatorul de stat, inclusiv sub aspectul respingerii încasării cheltuielilor judiciare din contul inculpatului. Verificând legalitatea și temeinicia soluției adoptate în această parte, Colegiul apreciază că motivul de recurs este întemeiat și urmează a fi admis.*

Potrivit art.227 alin.(1) și alin.(2) pct.5) Cod de procedură penală, cheltuielile judiciare reprezintă cheltuielile suportate conform legii pentru asigurarea bunei desfășurări a procesului penal, incluzând, în mod expres, sumele achitate în legătură cu efectuarea acțiunilor procesuale în cauza penală. Or, cheltuielile aferente efectuării expertizei judiciare chimice se circumscriu fără echivoc acestei categorii.

Dispozițiile art.227 alin.(3) Cod de procedură penală instituie o normă cu caracter general, potrivit căreia statul avansează cheltuielile judiciare pentru a asigura operativitatea urmăririi penale și respectarea termenului rezonabil al procesului, fără ca aceasta să echivaleze cu o obligație definitivă a statului de a le suporta. În situația constatării vinovăției inculpatului printr-o hotărâre de condamnare, obligația de a recupera cheltuielile judiciare avansate de stat revine, în principiu, persoanei condamnate.

În speță, Colegiul reține că expertiza chimică a fost dispusă în temeiul art.143 Cod de procedură penală, fiind indispensabilă pentru stabilirea naturii substanțelor depistate, respectiv pentru determinarea încadrării juridice a faptei și pentru stabilirea caracterului penal al acesteia, aceste circumstanțe neputând fi demonstrate prin alte mijloace de probă. Astfel, raportul de constatare tehnico-științifică nr. 34/12/1-R-1346 din 21 august 2024, în valoare de 2 800 lei, constituie una dintre probele esențiale pe baza cărora instanța de fond a reținut vinovăția inculpatului pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.217 alin.(4) lit.b) Cod penal.

În conformitate cu art.229 alin.(2) și alin.(3) Cod de procedură penală, instanța de judecată poate obliga condamnatul la recuperarea cheltuielilor judiciare, cu excepția categoriilor expres prevăzute de lege, iar exonerarea totală sau parțială de la plata acestora este admisibilă doar în cazul insolvabilității sau atunci când plata ar influența substanțial situația materială a condamnatului ori a persoanelor aflate la întreținerea sa, cu condiția existenței unei motivări corespunzătoare.

Or, Colegiul constată că instanța de fond s-a limitat la respingerea încasării cheltuielilor judiciare, fără a expune considerente concrete și suficiente privind situația materială a inculpatului, fără a evalua probele referitoare la capacitatea sa patrimonială și fără a motiva în ce mod eventuala obligare la plata sumei de 2 800 lei ar influența în mod substanțial situația materială a acestuia sau a persoanelor aflate la întreținerea sa. O asemenea omisiune echivalează cu o lipsă de motivare a soluției pronunțate, contrar exigențelor art.6 Cod de procedură penală și principiului legalității hotărârilor judecătorești.

Totodată, Colegiul reține că, deși cheltuielile pentru efectuarea expertizei judiciare sunt suportate inițial din bugetul de stat, potrivit art.75 alin.(3) din Legea nr. 68 din 14 aprilie 2016 privind expertiza judiciară și statutul expertului judiciar, acest mecanism nu exonerează automat condamnatul de obligația de a recupera cheltuielile avansate, în cazul în care vinovăția sa este dovedită printr-o hotărâre de condamnare.

În acest context, Colegiul reține că, potrivit jurisprudenței constante a Curții Europene a Drepturilor Omului, statul are obligația pozitivă de a asigura desfășurarea unei anchete efective, capabile să conducă la stabilirea circumstanțelor faptelor și, după caz, la identificarea și sancționarea persoanelor responsabile (a se vedea, *Assenov și alții c. Bulgariei*, Hotărârea din 28 octombrie 1998; *McKerr c. Regatului Unit*, *Hotărârea din 04 mai 2001*). Această obligație implică, în mod necesar, suportarea inițială de către stat a cheltuielilor procedurale indispensabile desfășurării investigației, inclusiv a cheltuielilor aferente efectuării expertizelor judiciare.

Totodată, Curtea a statuat că avansarea cheltuielilor procedurale de către stat nu echivalează cu o obligație definitivă de suportare a acestora, iar recuperarea cheltuielilor judiciare de la persoana condamnată, în urma unei proceduri care a respectat garanțiile art.6 din Convenție, nu aduce atingere dreptului la un proces echitabil și nu contravine principiului prezumției de nevinovăție (a se vedea, mutatis mutandis, *Phillips c. Regatului Unit*, *Hotărârea din 05 iulie 2001*; *Grayson și Barnham c. Regatului Unit*, Hotărârea din 23 septembrie 2008).

În acest sens, mecanismul de recuperare a cheltuielilor judiciare ulterior constatării vinovăției reprezintă o consecință legitimă a condamnării și un instrument necesar pentru

asigurarea caracterului efectiv al anchetei penale, fără a transfera în mod nejustificat sarcina financiară asupra statului, cu condiția ca instanța națională să motiveze în mod corespunzător soluția adoptată și să evalueze situația patrimonială a persoanei obligate la plată.

În aceste condiții, Colegiul concluzionează că instanța de fond nu a soluționat în mod legal și motivat solicitarea acuzării privind cheltuielile judiciare, motiv pentru care Sentința urmează a fi casată și în această parte. Ca urmare a dispunerii rejudecării cauzei, instanța de fond va examina din nou solicitarea de încasare a cheltuielilor judiciare, urmând să se pronunțe printr-o soluție legală și temeinic motivată, cu respectarea dispozițiilor art.227–229 Cod de procedură penală și a principiilor procesului penal.

În acest context, Colegiul penal atestă că, prin cerințele formulate în cererea de recurs de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, se solicită agravarea pedepsei penale stabilită inculpatului GÎNCU Vadim *****, respectiv, instanța de recurs, reieșind din prevederile art.449 Cod de procedură penală, este limitată în pronunțarea unei soluții, dacă prin aceasta se agravează situația inculpatului.

14. Totodată, Colegiul penal reține că, la data de 10 octombrie 2025, în adresa Curții de Apel Centru a parvenit plângerea inculpatului GÎNCU Vadim *****, formulată împotriva administrației instituției penitenciare, având ca obiect condițiile de detenție din Penitenciarul nr. 13 Chișinău, pretins contrare standardelor stabilite de jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului și susceptibile de a aduce atingere drepturilor garantate de art. 3 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, plângere înaintată în temeiul art.473/2 Cod de procedură penală, pentru perioada detenției în instituția menționată.

De asemenea, prin Încheierea Judecătoriei Chișinău (sediul Ciocana) din 07 octombrie 2025, a fost declinată competența de examinare a cererii inculpatului GÎNCU Vadim *****, având același obiect, în favoarea judecătorului de drept comun din cadrul Curții de Apel Centru, instanță în care se afla spre examinare cererea de recurs împotriva sentinței instanței de fond.

Prin urmare, având în vedere soluția instanței de recurs privind dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de fond, precum și faptul că hotărârea pronunțată nu are caracter definitiv asupra fondului cauzei, Colegiul constată că nu se impune examinarea plângerii privind condițiile de detenție la această etapă procesuală, urmând ca asupra acesteia să se pronunțe instanța de fond cu ocazia rejudecării cauzei penale, cu respectarea competenței materiale și funcționale prevăzute de lege.

Pentru motivele expuse mai sus, în conformitate cu art.449 alin.(1) pct.2) lit.d) Cod de procedură penală, Colegiul Penal va admite recursul declarat de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată, împotriva Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025, cu casarea parțială a Sentinței atacate în partea individualizării pedepsei penale și cheltuielilor judiciare, și remite cauza în vederea rejudecării în prima instanță, într-un alt complet de judecată, menținând în rest dispozițiile Sentinței contestate.

15. În conformitate cu art.art. 417, 418, 437 alin.(1) pct.1/4), 447, 448, 449 alin.(1)

pct.2) lit.d) Cod de procedură penală al Republicii Moldova, Colegiul Penal al Curții de Apel Centru–

D E C I D E:

Se admite recursul declarat de acuzatorul de stat Cristina NOVAC, procuror în Procuratura mun. Chișinău, Oficiul reprezentare a învinuirii în instanța de judecată.

Se casează parțial Sentința Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025– în partea individualizării pedepsei și cheltuielilor judiciare, și se dispune rejudecarea cauzei doar această parte, de către instanța de fond, într-un alt complet de judecată.

Se mențin celelalte dispoziții ale Sentinței Judecătoriei Chișinău (sediul Buiucani) nr. 1-480/2025 din 20 mai 2025.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
Judecătorul **Eugeniu BEȘELEA**

Judecătorii **Ion BULHAC**

Vitalie BUDECI